

МАЙЧИНА ОБИЧЪ.

— Сега тамъ е прецъвтѣло кокичето. Като свещички сж засвѣтили минзухаритѣ и сж разлѣли благоухания теменужкитѣ. Време е да тръгнемъ!

Така каза една сутринь най-стария жеравъ и плѣсна съ якитѣ си крила край водитѣ на Нилъ, които течаха мѣтни и дълбоки.

Другитѣ жерави весело записаха, заподскачаха и за мигъ заобиколиха най-стария жеравъ.

— Да тръгнемъ ли? — запита той.

— Да тръгнемъ! Да тръгнемъ! — отговориха всички жерави и пакъ записаха.

Само единъ жеравъ нищо не отвърна. Той подигна едното си крило, погали съ него своето слабо и болно жеравче и приведе глава.

Ала това никой не забеляза.

Другитѣ жерави бѣха безмѣрно радостни.

Ще летятъ тѣ цѣли три денонощия.

Ще преминатъ надъ едно широко и бурно море. По това море кораби и параходи ще плуватъ. А хората отъ палубитѣ ще имъ махатъ съ бѣли и розови кърпички и ще ги гледатъ, докато се загубятъ въ синевата.

После надъ много градове и села ще летятъ тѣ. Децата ще ги посрѣщатъ съ радостни викове и съ пѣсни ще ги изпращатъ.

Планини и долини ще прехвъркнатъ и най-после, капнали отъ умора, ще кацнатъ въ трѣстикитѣ край бѣлия Дунавъ.

Пи-у... пи-у... пи-у... пискаха жеравитѣ, весело подскачаха и плѣскаха крила.